

Györgyi Csaba

Ciklus kezdődik

Egy három, három és fél méter magasan lebegő, belülről láthatóan izzó, tompa ezüst fémjárdáról nézek lefelé az emberekre. Tiszta az idő, jók a látási viszonyok, és szokás szerint minden csupa ragyogás.

Elképezem, hogy ki milyen filmnek lehetne a főszereplője. Persze akad pár jó karakter, de igazán egyikük sem főszereplő, ahogyan én sem vagyok az.

Kissé balra, felettem, egy bivaly méretű, narancsba játszó, lassan forgó csésze halad a viharfelhők irányába. Ketten sárkányt eregetnek belőle. Nekik is digitális a szemük, vagy már az sem.

Jaj, ide már a gyűlölet sem elég, mivel itt senkivel sem lehet megegyezni abban, hogy ha él helyettem, akkor cserébe nem gondolkodom helyette.

Missa

Ébredek, tavaszodom, és tiszta erővel belerohanok az ezerablakú hajnalba. Valaki a kertben sétál. Érett rügyek hasítják fel a régi, kopott, monokróm díszletet, és a dacos örömmel virágba boruló bolygók között feltáruul, gyors terekben gyermekkori, képzelt barátom, Ezüst Szél, a szelídítetlen vadló rohangál. Érti ő is, nagyon érti, hogy el nem múló dagály közelít, hiszen lassan-lassan már a térdünkig ér a lét friss ég-kékje. Szinte fáj, ahogyan sejtjeim-atomjaim szomjas állatként ízlelnek-lélegeznek-érezkelnek. Örök Van Most, végtelenszer végtelen módon és mértékben. Az illatos, mézes bor kelyhe hamarosan a számhoz ér. Két kezemmel tartom. Két kezével tart.

Communio.

Minden mást feledve, tágra nyílt szemmel nézem, ahogyan a szabályos rendben egymáshoz kapcsolódó horizontok lassan és ellenállhatatlanul felizzanak. Méltósággal, egyik a másik után. Most már csak belélegzem, és nem jutok szóhoz, pedig annyit azért még szeretnék mondani, hogy fennkölt, könnyed, nemes, izgalmas és kedves vagy!

Hmn

Legyen himnuszod. Sötét van, s csak pillanatokra van látóképességem, de akkor tisztán látom, mivé lesz az ember a következő évszázadok során. Igen, hallom a jövő dallamát, érzem illatát, és már csak arra várok, hogy te se férj a bőrödbe.

Tudom, hogy szűk rád ez az ing, s hogy nem jó halottnak lenni. Tudom azt is, hogy egyelőre még nem nagyon kapsz levegőt, de szépen kérek, valahogy juss azért mindig előbbre, magasabbra, messzebbre.

A szabód ugyan még a régi, te azért legyél csak egyre jobb és jobb, mert a fájdalom ellenpólusa nem a szabadság.

El (Giccs)

***Mottó:** Lehet ám szépen is elhalványulni, de erre csak kiforrott önismerettel válhat képpé és érdemessé valaki.*

Neki akkorra már nem lett volna szabad élnie, de tűrte, tűrte, hogy egy fáradt, lomha mély-narancssárga egy ijedt kis alkonyati párás-lilával tangózzon az egyetlen idő ószláv kápolnák bezárt kapui előtt lelassuló árkaiban.

A kertben, a fa alatt ücsörgött. Még mindent felfogott, de már semmit sem értett, csak figyelte az arra sétálókat a tengerrel határos kertből.

Most ideírom azt is, hogy ekkor gyöngyöző kacagást lehetett hallani. Ez egy konkrét esemény, írás és valóság határán, ahonnan már nincs tovább.

Ahonnan már nincs visszaút.

Légyott

Kezdetben volt az ölelés. Akkor még mindennek jó szaga volt. Meglátogatlak, és erről fogunk beszélgetni, jó? Mosolyogj, és lassan táncolva nyiss nekem ajtót. Akkor majd mondok neked három mondatot. Azt csinálsz velük, amit akarsz.

I. Nem érezzük zsúfoltnak az adatteret, amelyben élünk, pedig az.

II. Aki eddig a Napban lakott, itt és most akár egy izzó vaslapon is halálra fagyhat.

III. Ez eddig két mondat.

Haiku

Nekem már nem kell lenni, mert van vihar, van szél, van fa.

Van roppanás és zúgás.

Patak árad.

Egy kicsit megint simábbak lesznek a kövek a mederben.

Időmet csigavonal méri.

Fókusz*

A nagyon távoli jövőben valakinek sikerült.

Az egyik mesterséges reggelen ezt olvasta a frissen hullott, puha hóban:

„Fókusz! Légy semmilyen! Légy boldog!”

Ahogy telt-múlt az idő, egyre jobban összpontosított, egyre semmilyenebb, és így egyre boldogabb lett. Lassacskán egyre több dolgot engedett el, egyre több és több jelenség, energia, valóság-töredék zuhanhatott át akadálytalanul a bensőjén, s miután már az idő sem talált rajta fogást, elindult visszafelé az időben.

Most itt van a közeledben, s ha egy kicsit összpontosítasz, hallhatod gyenge, mindeneken túli hangját, amely olyan halk, mintha valaki a nagyon távoli jövőben betűket rajzolna a frissen hullott, puha hóba:

„Fókusz! Légy semmilyen! Légy boldog!”

Vándorkönyv

Két világban jár. Az egyikben egyedül van, a másikban meg kormosak a falak.

Amikor először lementünk a rétre, még gyermekek voltatok. Akkor csak játszottunk egész nap, de most már beszélhetek is hozzátok, hiszen felnőttek vagytok, alvó felnőttek.

Ki sem látszotok a világból, a dolgaitokból, a bonyolult viszonyrendszereitekből, pedig felettünk minden felhő ragyog és zeng. Minden fa gyökere öreg mesélők öreg keze. Minden madár szerelmes az emberbe. Minden pillanat egy ajtó éhes állatok számára, amelyek ti magatok vagytok. A lét nagyon nagy boldogság, és el nem múló öröm levegőt venni, még lehunyt szemmel is, de az lenne a legjobb, ha felébrednétek ti is.

Na, ki fog először leérni a rétre? Rajta! Hajrá!

* Egy dolgot kétféleképpen lehet létrehozni: úgy, hogy állítjuk, s úgy, hogy tagadjuk. Éppen ezért nem tagadom az önmegvalósítást, de helyette és a megváltozott tudatállapotok mesterséges létrehozásának kényszeres hajszolása helyett a szabad megvalósulás, azaz a valósággal történő lehető legteljesebb érintkezés lehetőségét állítom. Itt és most!

Podonyi Hedvig

Városnéző

Az izzó nyári forróságban, a tér egyik padján hajléktalan férfi alszik összegömbölyödve; barnás és töpörödött, mint a sült szalonnahéj. Körülötte, mintha ő ott sem lenne, öregek diskurálnak derúsen – mindig van vérpezsdítően izgalmas hír, hiszen például mindig meghal valaki. A nagy melegben lomhává válik még a sietés is, a téren átvágók akárha mézben úsznának, a zacskóból harapdált péksüteményből álom-lassan hullanak az aranymorzsák.

Bermudanadrágos, rikító pólókba bújt turisták szállingóznak elő a környező utcákból, tétován bóklásznak, nézik: honnan bukkan már elő valami élmény. Lefényképezik a templomot, meg egymást a templom előtt, aztán átvágnak az úttesten, át a bicikliúton, és lassanként a közeli buszmegállóhoz csoportosulnak.

Idővel nyögdecselve megérkezik a busz is. Emeletes, városnéző. Oldalán csupa vidám kép, mert hát várost nézni vidám dolog.

Pest, már a buszból is látni, meglapul; csillogó toronygombok, gömbölyödő kupolák támasztják föllette az eget. Buda fölfelé ágaskodik, de mintha közben meggondolta volna magát: mégsem tör igazán magasba. A Duna természetes, jóllakott óriáshüllőként lustálkodik partjai között, csak fényes hátának csillanásaiból látszik, hogy moccan is; mindjárt mellette, kétoldalt apró, bádorpáncélos autó-hangyák végtelen hosszú sora nyüzsög valami ismeretlen, távoli boly felé. A hangyautakon túl fura, mesebeli kősvatagok, mélyükben láthatatlan, apró lények szaladgálnak ide-oda; rombolnak, építenek és átépítenek, sosem pihennek.

A busz lassan elindul, a turistafejekre felkerül a fejhallgató, a sofőr bekapcsolja a magnót – aki akarja, akár koreai nyelven is megtudhatja, hogy mikor minek lehet örülni a túra során.

A tér ismét apátiába süpped. A hajléktalan a másik oldalára fordul, az öregek újabb halálesetet emlegetnek fel, a péksüteményárus bekapcsolja a villanykemencét, belelök egy tepsi fagyasztott készítésztát, és közben olyan csodás helyekre gondol, ahol nincsenek péksütemények és folyton péksüteményt zabáló emberek.

Fiatal srác gördül át a színen; márkás biciklin teker, frissen hessenti szét maga előtt a forróságot. Sportos, elegáns; csuda izmos vádlíján napsütötte bőr feszül. Fél kézzel kormányozva, lazán lavíroz, közben telefonál. Az úttesthez érve körül se néz, rögtön át akar vágni a bicikliúthoz. Egy autós nagyot fékez, dühödten dudál.

A hajléktalan felül a padon és a szemét dörgöli, az öregek felélénkülve gygelnek, a péksüteményes izgatottan bekap egy akciós csokoládés minikiflit. A srác bravúros gyorsasággal rántja vissza biciklijét a járdára, másik kezében szinte nem is rezzen a füléhez tapasztott telefon. A feje, az viszont eltorzul, és a továbbhajtó autós után üvölt: „Kuss, rohadt gecí! Zsidó!”

A lámpa ijedtében zöldre vált, az autóst elnyeli a forgalom. Aztán a telefonáló srácot is.

A péksüteményárus betöm a szájába még egy idegnyugtató csokis sütit, az öregek új erőre kapva a fiatalokat kezdik szidni, aztán védelmezni (nem mind ilyen meg olyan ám!), a hajléktalan mosakodni ballag a közeli kis szökőkúthoz.

A vidám városnéző buszban jobbra és balra forognak a turistafejek: na hát, tényleg milyen szép ez a város, ki hitte volna.

Botos Ferenc

Karnevál

Hóvirág

búvó hóvirág
gyémánt fehéren izzó
manólandzsahegy

Ódvas keltike

fahéjillat száll
lilás fehér szirmokból
zöld hullámokon

Leánykőkörcsin

napkeleti dal
mellénykáját vetkező
büszke leánytest

Törpe nőszirm

lila ruhás hölgy
ó, rangrejtve tündöklő
tündéri fátyol

Kankalin

kankalin lámpás
a szurdok kapujában
útba igazít

Gyöngyvirág

nyíló gyöngyvirág
te Mária-illatú
rejtőző ima

Kígyószisz

kígyószisz erdő
borszeszláng kékje lobog
sziklaperemen

Vitézkosbor

kristálypalota
a vitézkosbor szirmán
reszkető vízcsepp

Kornistárnics

kék tárnicsvirág
tündérfátyla meglibben
búvó darázson

Miserere

Isten kigyújtott
színei közé egyszer
hazatalálni